

i Kommunerne. Men hvis de alligevel vilde deres egen politiske Ruin — som Jorddrotten formodentlig mente —, vilde i alt Fald de store Godsejere søge at finde Garantier for de besiddende paa andre Punkter. Derigennem synes at skinne, at al Politik dog til syvende og sidst bliver en Kamp mellem dem, som have lidet eller intet, og dem, som have meget eller for meget. Den højtærede Konseilspræsident vilde ikke kæmpe om denne Sag, han vilde staa og falde med den. Men har man da ikke Lov til at henpege paa en Udtalelse, som netop fremkom fra det ærede Medlem for Kellersup (Jensen-Knudstrup) i denne Sag, hvor han talte om de Retter, der stode paa Partiernes Bord? Han mente, at paa Socialdemokraternes Bord var det gamle, overgømte Retter; paa Højres Bord var der ikke meget, men Anretningen var fin — har man da ikke Lov til at formode, at hvad der staaar paa Venstres Bord, væsentlig er Skueretter, thi Retterne se meget godt ud, baade de Reformer, som foreligge for os her, og andre, som forhaabentlig maatte følge efter, men man har ikke megen Grund til at tro — naar man ser, hvorledes der tales om Forhandling, næsten for enhver Pris —, at der vil blive sat meget ind paa de store Reformer, der skulle bidrage til at løfte Underklassen og tvinge Overklassen til at betale for Reformerne. Det har vist sig ved Skattereformen, thi selv om man vil gaa saa vidt, som der er udtalt af Venstre-mænd i denne Sal og af den højtærede Indenrigsminister, at man vil sige, at Skattelovene ikke have gjort det daarligere for Fattigfolk, ikke stillet dem uheldigere og ikke forøget deres Skatter — hvilket vistnok er en Paastand, der ikke absolut holder Stik —, vil det dog erindres, at Venstres Krav er gaaet ud paa, at Skatterne skulde lattes for de smaa og lægges paa de store. Det første er imidlertid ikke sket, medens utvivlsomt mange af de store have faaet Skattelettelser. Det er heller ikke blevet vist ved Spørgsmaalet om Militarismen, thi det er ikke blevet godtgjort, at vi ere komne nedad med Militærudgifterne, selv om man paa indværende Aars Finanslov kan pege paa en Nedgang. Der er ingen udpræget Folketingspolitik som viser, hvorledes vort Arbejde skal være; der er ingen udpræget Antimilitarisme, og ifølge den højtærede Finansministers Udtalelse for Øjeblikket intet Haab om, at vi foreløbig i alt Fald kunne gøre Regning paa en Reform med Hensyn til de indirekte Skatter. — Jeg

kommer til at tænke paa et Citat af Adam Homo om Idealet, der synes at passe paa vore Tider: „thi skønt vort Ord bestandig for det fægter, vor Handlemaade stadig det fornægter“. Jeg vil ikke sige, at jeg ubetinget vil anføre disse Ord som passende paa Venstres Politik, men jeg vil sige, at vi ofte tro at naa længere, end Forholdene vise, at vi ere i Stand til. Jeg har aldrig været bange for i Agitationstaler at pege paa Vanskelighederne for Venstre ved at overtage Regeringen, men paa den anden Side vil Venstre ikke desto mindre faa Ansvar for den Regering, der føres, og den Kritik, der lyder fra Socialdemokraterne, er lige berettiget, og den Uro, der har været mellem Vælgerne i Sommer, lige forstaaelig, selv om den ikke blot er kommen fra Socialdemokraternes Side, men ogsaa fra Venstres egen Lejr, og der skal en vis bredskuldret Gemytlighed til at sige, at det kun er Socialdemokraterne og Højre, der vække Uro.

Men foreløbig diskutere vi altsaa Regeringens sociale Reformer: forsømte Børn, uheldigt stillet Tyende, Prostitutionen, Retsreformen og endelig Prygleloven. Den højtærede Justitsminister har mange Børn og kønne Børn. Det er mærkelig nok, at han elsker højt det grimme, som han har adopteret, det Barn, som har det ærede Medlem fra Viborg (Sveistrup) til Fader, at han foretrækker Prygleloven, synes det, fremfor ethvert andet af sine udmærkede Lovforslag. Det undrer unægtelig, da man ikke ser nogen tvingende Nødvendighed for, at denne Lov skal fremmes for enhver Pris. Hvilke Motiver den højtærede Minister kan have dertil, skal jeg lade være usagt, men jeg maa gøre opmærksom paa, at man beklager, at hans Kærlighed overfor dette Barn er saa massiv, og at han ikke med samme Iver og Hensynsløshed kaster sig i Kampen for de andre, udmærkede Børn, hvis Skønhed og gode Egenskaber han aabenbart ikke rigtig har Øje for. Naar Talen i øvrigt er om Reformer og her specielt med Hensyn til Børn, vil jeg sige, at den højtærede Justitsminister havde kunnet gøre Regning paa evig Taknemmelighed og Anerkendelse, hvis han for længst havde vist den samme Iver f. Eks. for de forsømte og vanrøgtede Proletarbørn her i Landet som for dette Lovforslag. Og det er i alt Fald mit Haab, at naar vi have faaet et Lovforslag i denne Henseende, der da maa komme noget godt ud deraf. Den, der fortrinnsvis repræsenterer Proletarer — de findes vel i alle Valgekredse,